

Arrest

nr. 118 542 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. CUPERS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 februari 1973 te Maneah. In de periode dat u naar de lagere school ging, tot het jaar 1983-1984 woonde u te Touguiwondi bij uw naamgenoot, wiens zoon – die ouder was dan u – soms seksuele betrekkingen had met u. Nadien, in de periode dat u in het college schoolliep, sliep u in hetzelfde huis als (M.Z.), (O.) en (F.), en jullie

hadden soms seksuele betrekkinge met elkaar. Wanneer u in het jaar 1988 naar het lyceum ging, besepte u uw homoseksualiteit, besepte dat de handeling die u met andere jongens stelde homoseksualiteit betrof, en zette u uw relatie met (M.Z.) – met wie u reeds een lange tijd een seksuele relatie had- verder. Na uw studies middelbaar onderwijs, studeerde u van 1991 tot 1995 taalkunde aan de universiteit van Kankan, waarna u als leraar begon te werken. Nadat u stopte te werken als schoolleerkracht, hield u zich bezig met voetbal en gaf u ook les aan kinderen thuis. In het jaar 2007 leerde u een zekere kapitein (I.S.) kennen, met wie u een homoseksuele relatie begon. U hield steeds uw homoseksuele relaties geheim. Wanneer (I.S.) u op vrijdag 3 augustus 2012 kwam opzoeken in uw kamer te Yatayah, waar u lag te slapen, begon hij u aan te raken. U werd wakker en u had seks met (I.S.). Daar (I.S.) vergeten was de deur op slot te doen, kwam de huisbazin binnen en betrapte jullie. Ze begon te roepen en er stroomden mensen de kamer binnen. (I.S.) schoot daarop met zijn geweer, de mensen renden weg, en jullie konden beiden vluchten. U liep naar een vriend van u, een zekere (I.B.). U vertelde hem dat u homoseksueel was, en vertelde wat er gebeurd was. Hij verzorgde uw gezicht wat, gaf u geld, alsook schoenen, en u ging daarop naar het huis van uw zus. Wanneer uw zus thuiskwam, bleek deze reeds op de hoogte te zijn van wat er gebeurde, en ontvluchtte u het huis. U zwierf rond op straat, en was kwaad op (I.S.) daar hij u aan de telefoon benadrukte dat u zeker zijn naam niet mag noemen, en u moest zeggen dat u met een Nigeriaan in uw kamer was. U vond dat (I.S.) enkel aan zichzelf dacht, en u was kwaad op hem. U werd door meerdere familieleden van u opgebeld, die u allen uitscholden en beledigden. Enkel uw broer (B.F.) deed dit niet. U vertelde hem uw verhaal en over uw partner (I.S.), en uw broer raadde u aan het contact met (I.S.) te verbreken. U ging daarop naar uw vriend (O.) te Maneah. Wanneer u daar verbleef werd u op de hoogte gehouden door (O.) wat betreft hetgeen uw familie ondernam en wat ze van plan waren. U had er ook een laatste keer contact met (I.S.), die u niet meer vertrouwde en door wie u werd bedreigd. U bleef bij (O.) tot de volgende maandag, toen u er weggestuurd werd door de zus van (O.), die bij (O.) langskwam, op de hoogte was van uw situatie, en u er tegenkwam. U verliet daarop het huis van (O.), en Maneah, zonder te weten waar u heen ging. Wanneer u aan het wandelen was, werd u plots achtervolgd en aangevallen door enkele jongeren die u meermaals sloegen, tot u het bewustzijn verloor. U werd door een zekere (B.M.) meegenomen voor verzorging. Nadat u terug bij bewustzijn kwam in zijn huis, hoorde u een andere persoon uw situatie aan (B.M.) uitleggen, die zei dat u naar uw familie gebracht moest worden. (B.M.) zei u dat u moest vertrekken, daar hij geen verantwoordelijkheid wou dragen, en u belde daarop naar (O.). U werd daarop door (O.) opgehaald en naar een klein hotel gebracht, waar u bleef tot 23u. Daarna werd u door (O.) naar een zekere (B.B.) gebracht – een vriend van uw broer (B.F.) – aan wie u uw problemen uitlegde. U bleef bij (B.B.) tot de dag waarop u Guinee verliet. Op elf september 2012 verliet u per vliegtuig Guinee, en u kwam aan in België op 12 september 2012. U vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld dat u, doorheen het geheel van de verklaringen die u aflegde, uw door u geopperde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u, voordat u naar het lyceum ging, reeds seksuele betrekking had met (M.Z.) – en drie andere jongens (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/07/2013, p.17). Tijdens het tweede gehoor, u gevraagd hoe u van u zelf begreep dat u homoseksueel was, legde u uit dat u **pas in 1988, wanneer u schoolliep aan het lyceum, begreep dat u homo was** (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 6). Gevraagd hoe u dat dan begreep, antwoordde u, eerder kort, dat u geen interesse had in vrouwen en u geen plezier kon hebben als u niet bij (M.Z.) was. Gevraagd **wanneer u dan begreep dat de gevoelens die u ervoer, homoseksueel van aard waren**, antwoordde u dat u toen in het lyceum zat, u steeds seks had met (M.Z.), en u dan **‘op een moment’ voelde dat u homoseksueel bent**. Gevraagd of u daar, **vrijuit, wat meer over kunt vertellen**, antwoordde u dat u het niet weet uit te leggen, en u geen gevoelens had voor vrouwen, maar enkel voor mannen. Gevraagd of u met iemand sprak daarover, dan wel of u het voor zichzelf hield, antwoordde u dat u erover sprak met (O.) en voegde u eraan toe dat u het hem vertelde, hij u zei dat u geen probleem had, en u er nadien met niemand over sprak. Gevraagd wat u dan zei aan (O.), antwoordde u dat u hem zei dat u geen gevoelens heeft voor vrouwen maar enkel voor mannen, en hij u enkel zei dat u moest doorgaan met (M.Z.), en het dan geen probleem is voor u. U verklaarde voorts dat hij niets meer zei, en hij enkel zei dat er vele waren zoals u, en dat u maar homoseksueel moest blijven als u dat wou. Gevraagd **wat u dan zelf dacht** na dit gesprek, antwoordde u dat u toen koos (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p 7). **In een poging om verder te peilen naar uw gevoelens, gedachten en overwegingen bij dit gesprek, gezien dit een belangrijk moment in uw leven**

geweest moet zijn, gevraagd wat u vond wat u zelf dacht, welke gedachten en gevoelens er door u heen gingen, nadat u dit gesprek had, antwoordde u enkel dat u dan nadacht, u in uw leven bleef, en u wist dat u alles geheim moest houden. **Gevraagd wat u over uw eigen gevoelens dacht en wat er door u heen ging, wanneer u uw gevoelens voor andere mannen ervoer, en u besepte dat u niet op meisjes viel**, antwoordde u, opnieuw nogal beknopt, **‘eigenlijk niets’**, en voegde u eraan toe dat u zelf dat leven had gekozen, u ermee geboren bent, en **u dus gewoon bleef doorgaan. Het dient reeds opgemerkt dat u de open vragen die u werden gesteld, u aanmoedigend vrijuit over uw ervaringen te praten, slechts vaag en beknopt weet te beantwoorden.** Gevraagd hoe u zich **erbij voelde**, wanneer u besepte homo te zijn, en tevens besepte dat u zo geboren werd, antwoordde u enigszins ontwijkend en vaagweg, dat u de enige homo bent in uw familie en **u het stap voor stap voelde**. U bevestigt dat het begrijpelijk is dat zo'n besef stap voor stap komt, en het moeilijk is om daarover te praten, maar gevraagd of u toch kunt proberen om uit te leggen hoe dat dan gaat, en hoe u er zich geleidelijk aan meer bewust van werd, antwoordde u dat u, voordat u naar het lyceum ging, seks had met (M.Z.) alsook met andere vrienden, u in het lyceum enkel met (M.Z.) voortging, u het niet kunt uitleggen, maar u dan **op een moment besepte ‘dat ben ik’** - hetgeen maar weinig coherent genoemd kan worden met uw verklaring dat u het ‘stap voor stap’ voelde. Gevraagd wat er dan veranderde, dat daartoe aanleiding gaf, antwoordde u, weinig verhelderend, dat u meer gevoelens had voor mannen dan voor vrouwen. **Nogmaals peilend naar herinneringen aan echte, en doorleefde, ervaringen van (gelijk welke) gevoelens, gedachten, overwegingen, verlangens of angsten die u ervoer wanneer u uw ontluikende homoseksualiteit stap voor stap gewaar begon te worden, gevraagd of u bij het besef van uw homoseksualiteit dan gelukkig of ongelukkig was, dan wel of het u onverschillig liet, en nogmaals gevraagd hoe u zich voelde bij dit besef**, antwoordde u zich helemaal geen zorgen te hebben gemaakt, en u er al mee bezig was uw leven geheim te houden (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 8). Gevraagd of u het dan gewoon goed vond dat u homo was, en gevraagd of u daarbij dan geen gemengde gevoelens heeft ervaren, antwoordde u enkel dat u uw leven echt niet slecht vond. U geconfronteerd met de vaststelling dat u anders was dan de meeste jongens van uw leeftijd, u in een land woonde dat homoseksuelen niet aanvaardt, en gevraagd of dat dan zo gemakkelijk was voor u om te aanvaarden dat u homoseksueel bent, antwoordde u dat u bang was dat mensen zouden weten dat u homo bent, maar u zich helemaal geen zorgen maakte om uw leven. Gevraagd of u er lang over deed om uw homoseksualiteit te aanvaarden, antwoordde u zich dat niet te herinneren, dat u daar nooit veel over heeft nagedacht wanneer u voelde dat u homo was, en u zich gewoon liet gaan. Gevraagd of u ooit enige gevoelens van schaamte heeft ervaren, gezien het maatschappelijk taboe op homoseksualiteit in Guinee, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat u enkel aan uzelf dacht. U verklaarde verder dat u zich zo'n vragen niet stelde, en dat wanneer u in 1988 voelde dat u homo was, u zich daar helemaal niet zoveel zorgen om maakte. U erop gewezen dat het wel betekende dat u steeds alles geheim zou moeten houden, en dat, indien mensen er zouden achter komen, het mogelijk was dat u ze u zouden uitstoten, en **nogmaals gevraagd of u het daar niet enigszins moeilijk mee had**, antwoordde u dat u enkel dacht dat, zolang de mensen het niet zouden weten, er geen probleem was, het een groot probleem zou zijn als mensen het te weten zouden komen, en u dus geen probleem had (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 8-9). **Het dient reeds opgemerkt dat het volkomen gebrek aan enige gevoelens (negatief, dan wel positief van aard), gedachten, overwegingen, eventuele angsten of twijfels, dan wel overwegingen of verwachtingen die u ervoer bij de geleidelijke bewustwording van uw ontluikende homoseksualiteit, twijfels doen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksualiteit. Immers, dat u uw homoseksualiteit – die manifest afwijkend is van uw directe leefomgeving [u verklaarde immers ten volle te beseffen dat het gevaarlijk was om homoseksueel te zijn, en het in Guinee maatschappelijk, noch religieus aanvaard wordt, zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p.6, 7, 8] en normalerwijze aanleiding geeft tot enige introspectie gepaard met gemengde gevoelens en twijfels – zowat eenduidig positief ervaren zou hebben, waar u verder niet veel aan dacht omdat u het toch zou kunnen verbergen, zonder stil te staan bij de gevoelens die u ervoer en waarvan u wist dat ze afweken van de sociale norm, doet dan ook ernstige twijfels rijzen bij de door u geopperde homoseksualiteit.** Verder **peilend naar enige doorleefde ervaring, gevoel, overweging**, gevraagd of u het er dan nooit moeilijk mee had dat u anders was dan de meeste andere mannen, met name dat u niet op vrouwen viel; en gevraagd of u met dit alles dan nooit moeite gehad heeft, gezien het toch niet leuk is om de uitzondering te zijn, en homoseksuelen daarenboven niet worden getolereerd in Guinee, antwoordde u dat u er geen moeite mee had (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 9). Gevraagd hoe u dan uw toekomst en verdere leven zag, beseffend een homoseksuele man te zijn in een land waar homoseksuelen niet getolereerd worden, antwoordde u, nadat de vraag u een tweede maal gesteld werd en **opnieuw geenszins getuigend van enige echte en doorleefde ervaringen, van een homoseksuele man die de eigen geaardheid**

beseft, levend in een land waar homoseksualiteit wettelijk, maatschappelijk noch religieus aanvaard wordt – dat u geen probleem zou hebben als de gemeenschap het niet weet en anders wel, dat u uw homoseksualiteit verborgen hield, de gemeenschap het niet wist, u er dus geen moeite mee had en u zich niet schaamde. Gevraagd wat u dacht over de verwachtingen en opvattingen van uw familie, wanneer u van uzelf ontdekte homoseksueel te zijn, antwoordde u, opnieuw geenszins getuigend van enige gevoelens of gedachten die u ervaren zou hebben, dat uw familie u geen vrouw opdroeg en u zelf zou moeten zeggen wanneer u zou willen trouwen. Gevraagd of ze u daar dan geen vragen over stelden, antwoordde u daar niet aan te hebben gedacht. U later, na de pauze tijdens het gehoor op het CGVS, opnieuw gevraagd of u wat meer zou kunnen vertellen omtrent de bewustwording van uw eigen homoseksualiteit, gezien **dat toch wel een grote ontdekking geweest moest zijn, die veel invloed zou hebben op uw verdere leven,** antwoordde u, **weinig verhelderend, opnieuw uiterst beknopt en geenszins blijkt gevend van doorleefde ervaringen, dat u er zich bewust van werd in 1988, en u dan meer voelde voor mannen dan vrouwen** (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 13). Opnieuw gevraagd hoe u zich daar dan bij voelde, gezien u wist dat uw leven er niet makkelijker op zou worden, antwoordde u dat u er enkel over dacht hoe u het verborgen zou kunnen houden, opdat de gemeenschap het niet te weten zou komen. Gevraagd **hoe u zich er zelf bij voelde, u geconfronteerd met de vaststelling dat u opgroeide te midden van een wereld die homoseksualiteit veroordeelt en het voorwerp van taboe uitmaakt, en nogmaals gevraagd hoe u er zich bij voelde ,** antwoordde u **daar helemaal geen pijn van te hebben gehad, het een plezier was, en u het in uw hoofd had.** Ook gevraagd naar de spanning tussen uw islamitisch geloof enerzijds, en uw homoseksuele geaardheid anderzijds, verklaarde u over zo'n zaken niet te hebben gedacht, u zich daar geen zorgen over te hebben gemaakt, en voegde u er, weinig relevant, aan toe dat andere geloven homoseksualiteit evenmin aanvaarden.

Het dient vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk zijn, en getuigen van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Immers, ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Guinee, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden, of gesprekken met uw toenmalige partner – komt u telkens niet verder dan vage, oppervlakkige, niet doorleefde en algemene verklaringen, die allermist getuigen van doorleefde ervaringen en niet weten te overtuigen. Uw onvermogen om blijkt te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Guinee – of te getuigen van wat u dacht en wat door u heen ging (negatieve dan wel positieve gevoelens), en uw steeds uiterst beknopte uitleg dat u er niet over dacht, u het gewoon besepte en het goed was voor u, is een danig simpele en allermist doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Guineese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijkt geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Guineese, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen eenduidig af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontluikende besef van uw homoseksuele geaardheid, helemaal geen vragen stelde, u dit prompt aanvaardde en goed vond, en u – ondanks de vele pogingen om hiernaar te peilen – geen enkele blijkt geeft van (werkelijke en doorleefde) ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijkt van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. Voorts dient opgemerkt dat u meerdere incoherente verklaringen aflegde, alsook verklaringen aflegde die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele relaties, afgezien van het feit dat de hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen homoseksueel te zijn, bij voorbaat reeds ernstig en fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze, door u geopperde, homoseksuele relaties.

Tijdens het eerste gehoor op het CGVS gevraagd hoelang uw relatie met (M.Z.) duurde, antwoordde u dat jullie seksuele relatie begon in 1988, en de relatie eindigde in 2002 (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/07/2013, p. 6). Gevraagd of u, naast met (M.Z.) en (I.S.), nog andere homoseksuele relaties gehad heeft, antwoordde u dat u ook een relatie heeft gehad met (M.S.), maar dat die niet lang geduurd heeft. Gevraagd wanneer dat dan was, antwoordde u dat het in 2003 was. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS, gevraagd wanneer uw relatie met (M.Z.) eindigde, antwoordde u dan weer in 2006 (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 13). Gevraagd wanneer u een relatie had met (M.S.), antwoordde u dat die relatie begon in 2003, en duurde tot 2005 of 2006 – weinig coherent met uw eerder verklaring tijdens het eerste gehoor op het CGVS, namelijk dat u die relatie had in 2003 maar die niet lang duurde. U verklaarde verder dat u hoorde van ‘mensen’ dat (M.Z.) andere mannen had (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 11). Gevraagd van wie u hoorde dat (M.Z.) andere mannen had, antwoordde u dat dat gebeurde te Bonfi, dat mensen wisten dat u een relatie had met (M.Z.) en ze u vertelden dat (M.Z.) relaties had met andere mannen. U voegde eraan toe dat (M.Z.) bekend is te Bonfi, en u hoorde van mensen dat hij met andere mannen uitging (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 12). Gevraagd van welke mensen u dat dan hoorde, antwoordde u van uw vrienden. Gevraagd wie dat dan zijn, antwoordde u (S.) en (Y.), en voegde u eraan toe dat ze u vroegen of het waar is dat (M.Z.) uitging met (D.C.). Gevraagd of zij dan wisten dat u een relatie had, antwoordde u, in een weinig overtuigende poging uw vorige verklaring dat ‘mensen wisten dat u een relatie had met (M.Z.)’ bij te stellen, dat ze wisten dat het een vriend van u was, maar niet dat jullie een seksuele relatie hadden. Gevraagd of het dan geweten was dat (M.Z.) homoseksueel was, antwoordde u dat ze enkel zeiden dat (M.Z.) vaak bij David kwam, mensen niet wisten dat (M.Z.) homo was, maar (D.C.) wel bekend was als homoseksueel. Gevraagd hoe het komt dat iedereen wist (D.C.) homo was, antwoordde u niet te weten hoe dat kwam, maar dat je gemakkelijk aan (D.C.) kan zien dat hij homoseksueel is. Gevraagd hoe lang u een relatie had met kapitein (I.S.), antwoordde u van 2007 tot 2012, wanneer uw problemen zich voordeden (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 15). Gevraagd wanneer u hem leerde kennen, antwoordde u dat u hem ontmoette op de werkplek van (D.C.) (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 16). U verklaarde verder dat (D.C.) zijn werkplek tegenover jullie huis was, u (I.S.) wel bijna dagelijks op de werkplek van (D.C.) zag wanneer u iets dronk in het café, u er op een dag een broek bracht naar (D.C.), om die te laten naaien, (I.S.) daar was, en (D.C.) dan contact legde tussen jullie. Nadat jullie telefonisch contact hadden, gingen jullie samen uit en praatten jullie over relaties met mannen, waarbij (I.S.) steeds benadrukte dat jullie relatie absoluut geheim moest blijven, niemand er iets van mocht afweten, hij zich daar vele zorgen in maakte en vreesde dat hij riskeerde gedood te worden als het bekend zou worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 17) – hetgeen weinig coherent is met uw eerdere verklaringen, namelijk dat (I.S.) bijna dagelijks te zien viel bij (D.C.), die klaarblijkelijk als homoseksueel gekend stond, en aan wie, zo verklaarde u, het uiterlijk op te merken viel dat hij homo was. Gevraagd of u vrijuit kunt vertellen over uw relatie met (I.S.), en gevraagd wat jullie allemaal samen deden, en waarover jullie allemaal praatten met elkaar, antwoordde u enkel dat jullie van elkaar hielden, en hij zich er zorgen om maakte dat jullie relatie geheim moest blijven. U verklaarde dat u soms seksuele betrekkingen had met (I.S.) in het huis van een vriend van hem dat (I.S.) toevertrouwd werd, te Yattayah, en in uw familiaal huis te Maneah (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 18). Gevraagd waarom jullie naar uw familiaal huis te Maneah gingen om seks te hebben, gezien dat toch enorm riskant was, antwoordde u dat dat wel riskant was, maar het risico klein was omdat hij steeds laat kwam. Gevraagd waarom jullie niet gewoon elders afspraken, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat u in het weekend soms naar Maneah ging, en u hem dan naar daar bracht (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 19). Gevraagd van welke familieleden dat huis was, antwoordde u van uw vader en moeder, en voegde u eraan toe dat het een groot huis is en er ook broers van uw vader woonden. Het dient reeds opgemerkt dat uw verklaringen, namelijk dat (I.S.) naar uw familiaal huis toekwam, waar zelfs nonkels van u woonden, om seks te hebben met u, en de hierboven reeds vermelde verklaring dat (I.S.) dagelijks te zien viel bij (D.C.) – geenszins coherent zijn met uw, meermaals herhaalde, verklaring dat (I.S.) steeds bezorgd was dat jullie relatie mogelijks zou uitkomen, en het mogelijk zou uitkomen dat hij homo was. Gevraagd of u vrijuit wat over uw partner (I.S.) kunt vertellen, wie hij is, welk soort persoon, en wat zijn achtergrond is en zo, verklaarde u enkel dat hij bij de dienst gebiedsbewaking werkte en hij vaak telefoneerde. Opnieuw gevraagd of u wat meer weet te vertellen over (I.S.) als persoon – met wie u, zo verklaarde u, een homoseksuele relatie gedurende een kleine vijf jaar had – waarmee hij zich zoal bezighield, en wat zijn achtergrond is, antwoordde u herhalend dat hij bij de dienst gebiedsbewaking werkte, en vaak telefoneerde, en u voegde eraan toe dat hij soms wel eens op missie moest gaan, u soms hoorde dat hij zich in het ministerie bevond, wanneer u met hem belde. Nogmaals pogend te peilen wie uw partner, waarmee u jarenlang een homoseksuele relatie zou hebben gehad, als persoon is, en bij wijze van voorbeeld gevraagd of hij jaloers was of niet, en of hij

graag uit eten ging, antwoordde u dat (I.S.) u nooit met een andere man zag en u dus niet kunt weten of hij jaloers is of niet, en voegde u er vaagweg aan toe dat hij aardig was voor u en hij veel van u hield. U erop gewezen dat jullie gedurende een vijftal jaren een relatie hadden met elkaar, en u toch wel iets moet weten te vertellen over (I.S.) als persoon en zijn karakter, antwoordde u, opnieuw uiterst beknopt en geenszins getuigend van doorleefde ervaringen gedurende een vijftal jaren deze relatie te hebben onderhouden, dat u wel weet wie (I.S.) is, hij van u hield, maar een gesloten kerel was. Gevraagd of jullie moeilijke momenten hebben gekend in uw leven, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u een anekdote weet te vertellen, iets dat u zich herinnert van uw relatie met hem, een slechte dan wel goeie herinnering, antwoordde u, **wederom uiterst beknopt en vaagweg**, dat u steeds moest lachen als u bij hem was en hij vaak dingen deed om mensen te doen lachen. Gevraagd wat u dan zou vernoemen, als u zich één ding zou moeten herinneren aan uw relatie met hem dat u het meeste bijgebleven is, antwoordde u, geenszins overtuigend, dat hij steeds belachelijke dingen zei, en jullie seksuele relatie ook goed was (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 20). Gevraagd of (I.S.) naar de universiteit ging, antwoordde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 21). Gevraagd of (I.S.) reeds relaties had gehad met andere mannen, antwoordde u dat hij u zei dat hij al een vriend gehad had. Gevraagd of u weet wie dat was, antwoordde u **ontkennend** en voegde u eraan toe dat hij enkel zei dat hij 'vroeger' al een homoseksuele relatie had gehad. Gevraagd of (I.S.) reeds relaties met vrouwen had, antwoordde u dat hij gescheiden was. U **weet evenwel niet** wanneer (I.S.) getrouwd geweest zou zijn, noch met wie. Gevraagd of **jullie dan nooit over jullie verleden spraken**, antwoordde u **dat jullie dat niet deden**, u wel weet dat hij frans sprak en schreef, maar u **niet weet** hoelang hij schoolliep en of hij studies deed in een college of in een lyceum. **Het dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw relatie met (I.S.), alsook betreffende uw andere homoseksuele relaties, niet weten te overtuigen. Uw incoherente verklaringen wat betreft de relaties met (M.Z.) en (M.S.), uw wijzigende verklaring dat de mensen wisten van uw relatie met (M.Z.), dan weer dat ze er niet van afwisten, uw geenszins coherente verklaringen wat betreft (I.S.)'s bekommernis dat iemand ooit te weten zou kunnen komen dat hij homoseksueel is, de plekken waar jullie seksuele betrekkingen hadden, en de manier en plaats waar u (I.S.) ontmoette, uw onwetendheid betreffende (I.S.)'s achtergrond en verleden, alsook ,en niet in het minste, uw complete onvermogen enigszins blijk te geven van doorleefde ervaringen die u beleefd zou hebben tijdens uw jarenlange relatie met (I.S.), en concrete gebeurtenissen, of concrete herinneringen op te halen die u bijbleven, doen volkomen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele relaties.**

Gevraagd of er plekken bestaan in Conakry waar homo's uitgaan, zoals bijvoorbeeld cafés waar homo's elkaar kunnen ontmoeten, antwoordde u er geen te kennen (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 21). U voegde eraan toe dat u wel hoorde dat er vele homo's waren in Taouyah te Ratoma, en daar enkele restaurants zijn waar homo's komen. Gevraagd of u namen kent van deze restaurants, antwoordde u evenwel ontkennend en verklaarde u dat u er niet naartoe wou gaan, evenmin als (I.S.), die u over deze restaurants vertelde. Gevraagd welke bars u kent in Conakry, die gekend staan om het feit dat homo's er komen, antwoordde u zonder meer ontkennend. **Het dient opgemerkt dat uw onvermogen, om nog maar één bar te noemen te Conakry die ervoor gekend staat dat homo's elkaar er kunnen ontmoeten, uiterst opmerkelijk bevonden wordt, daar u zelf een artikel neerlegde – waarvan u opperde dat het verwijst naar hetgeen u meemaakte, en dat uw naam erin genoemd zou worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/07/2013) – waarin een zekere (A.) geïnterviewd wordt, een 30-jarige homoseksueel die reeds lang werkt voor de bar 'Le Prince' te Ratoma, een bar die gekend staat als ontmoetingsplaats voor homoseksuelen.** Dat u, gevraagd of de naam 'Le Prince' u iets zegt, plots wel weet aan te geven dat dat de bar is die wordt genoemd in het artikel dat u neerlegde, weet niet te overtuigen, gezien u daarvoor al tweemaal verklaarde geen enkel café, bar of restaurant te kennen in Conakry, die ervoor gekend staat dat homo's er elkaar ontmoeten.

Tot slot dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw reisweg naar België, geenszins geloofwaardig geacht worden

U verklaarde op 11 september 2012, met de vliegtuigmaatschappij 'Brussels Airlines', Guinee verlaten te hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/07/2013, p. 7). Gevraagd welke documenten de smokkelaar u bezorgde, antwoordde u eerst dat hij geen reisdocumenten maakte voor u (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/07/2013, p. 8). Gevraagd met welke documenten u dan reisde, antwoordde u dat de smokkelaar geen documenten aan u gaf. Gevraagd wat u dan deed bij de grenscontroles, waar de identiteit wordt gecontroleerd, antwoordde u dat u achter hem aan liep. Gevraagd of u uw paspoort dan niet zelf moest tonen in geval van controle, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat u zelf geen documenten toonde, de smokkelaar voor u liep, en hij met de mensen praatte en de documenten toonde. Gevraagd of u uw paspoort dan niet zelf moest voorleggen bij de grenscontrole, bij aankomst in de luchthaven van Brussel, antwoordde u dat de smokkelaar de documenten bij zich had, hij deze

documenten toonde aan de mensen, en u zelf geen documenten toonde. **Deze verklaringen weten niet te overtuigen. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), dat iedere persoon, bij aankomst in de luchthaven Brussel Nationaal, individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt.** U tijdens het tweede gehoor op het CGVS, geconfronteerd met de bevinding dat deze verklaringen niet geloofwaardig zijn, en u gevraagd of u daar wel de waarheid over vertelde, herhaalde u uw verklaringen en bevestigde u nogmaals dat u zelf geen documenten heeft moeten tonen (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/07/2013, p. 3). **Uw geenszins geloofwaardige verklaringen wat betreft de door u (niet) ondergane grenscontrole van identiteitsdocumenten bij aankomst in België, doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België zou zijn gereisd.**

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Guinee, kunnen volgende vaststellingen worden gedaan.

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat. Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid en de door u geopperde homoseksuele relaties. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde6 vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Guinee, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Het door u neergelegde artikel, betreffende het onderwerp van homoseksualiteit binnen de Guineese samenleving, vermeldt uw naam, zoals u opperde, niet – zo staan er enkel de initialen 'CNM' – en u legt tevens geen enkel identiteitsdocument neer dat uw naam, woonplaats of uw nationaliteit zou bevestigen. Tevens doet uw, hierboven reeds vermelde, onvermogen om een naam te geven van een café of een bar te Conakry, die als ontmoetingsplaats voor homoseksuelen gekend staat, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat u de persoon zou zijn waarnaar, zeer kort, verwezen wordt in het betreffende artikel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 52 en 48/4 *juncto* artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1(2) van het Protocol op het statuut van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht en van het zekerheidsbeginsel.

Volgens verzoeker is er geen gebrek aan gevoelens of angsten dan wel gedachten omtrent zijn ontlukende homoseksualiteit. Hij stelde en onderging reeds op zeer jonge leeftijd homoseksuele handelingen, waardoor het ontlukende element veel vroeger in de tijd dient te worden gesitueerd dan wat verweerder oppert. Verzoeker beklemtoonde meermaals dat hij angst had om als homoseksueel ontdekt te worden. Hij heeft zich gedurende zijn hele leven van zeer jongs af aan aangetrokken gevoeld tot personen van hetzelfde geslacht en met hen zeer regelmatig seksuele contacten gehad. Er was geen sprake van enige schaamte, doch het positieve ervaren van de eigen geaardheid stond haaks op de vijandige en afkeurende houding van de lokale bevolking. Dat verzoeker niet in detail zijn homoseksuele ervaringen meegaf, schrijft hij toe aan de vaststelling dat hij dit zijn hele leven niet deed of kon doen. Verzoeker ervoer zijn geaardheid niet als iets slechts of foutiefs ook al keurde de maatschappij dit af. Een geaardheid kan niet zomaar uitgeschakeld worden. Naar de buitenwereld toe diende verzoeker de schijn hoog te houden, maar in intieme kringen en voor zichzelf had hij nooit anders geweten dan homoseksueel geaard te zijn en hij ervoer deze geaardheid als positief.

Verzoeker kon inmiddels de hand leggen op stukken waaruit ontegensprekelijk zou blijken dat hij wel degelijk het slachtoffer is geworden van homofoob geweld in Maneah: een artikel uit *"le Quotidien National n° 7294"* van 22 augustus 2012 (stuk 4) en een artikel uit *"le Continent"* van 21 tot 27 augustus 2012 (stuk 5). De verhalen in deze artikelen bevestigen integraal verzoekers asielrelaas zoals hij dit tijdens de gehoren op het CGVS uiteenzette. Er staat zelfs een afbeelding van verzoeker in beide artikelen.

Waar de bestreden beslissing opmerkt dat hij incoherente verklaringen zou hebben afgelegd, stelt verzoeker dat de reden voor deze destijds warrig voorkomende verklaringen te maken heeft met het feit dat hij tweemaal voor een gehoor op het CGVS werd opgeroepen, dat hij getraumatiseerd was en alles in een roes meemaakte (hij was bewusteloos geslagen) en dat de gehoren tien maanden na zijn aankomst in België plaatsvonden. Verweerder gaat volgens verzoeker ook te kort door de bocht door te beweren dat de inconsistenties in verzoekers verklaringen bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers zogenaamde homoseksualiteit: het één heeft niet met het ander te maken.

Wat betreft zijn kennis van homobars is verzoeker formeel: hij wenste niet in de buurt te komen van dergelijke etablissementen, hij was er niet in geïnteresseerd en zijn toenmalige partner (I.S.) zou als soldaat/politieagent helemaal niet gelinkt mogen worden aan zulke bars. Verzoeker kan zich wel de naam van een andere homobar herinneren, meer bepaald *"Afrika n°1"*, doch is hier ook nooit geweest.

Verzoeker begrijpt niet waarom verweerder stelt dat er in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of van een situatie van willekeurig geweld. Verzoeker verwijst naar de artikelen die hij bijbrengt, alsook naar een advies van de Advocaat-Generaal bij het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag en leidt hieruit af dat asielzoekers die omwille van hun homoseksuele geaardheid in eigen land vervolgd worden, wel degelijk in Europa om die reden erkend kunnen worden als vluchteling. In Guinee worden homoseksuelen beschouwd als een specifieke sociale groep die afwijkend is van wat aanvaard wordt in de Guineese samenleving. De vijandige houding ten opzichte van homoseksuelen in Guinee verantwoordt het toekennen van de vluchtelingenstatus aan verzoeker.

Verzoeker brengt verder nog twee artikelen bij waaruit blijkt dat de inlichtingendiensten gewag maken van een op handen zijnde staatsgreep in Guinee. Ook het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken raadt haar burgers af om naar Guinee te reizen, gelet op de toenemende spanningen ten gevolge van de parlementsverkiezingen, evenals de aanwezigheid van Toeareg-rebellen in het noorden van Guinee.

Verzoeker brengt tevens zijn inburgeringscontract bij. Hij heeft sedert september 2013 ook nog een cursus Frans opgenomen. Van 26 februari 2013 tot en met 28 maart 2013 volgde hij een cursus basis machinale houtbewerking te Sint-Niklaas. Hieruit blijkt dat verzoeker geen misbruik wenst te maken van de faciliteiten die hem worden geboden door de Belgische Staat.

Wat betreft zijn reisweg wijst verzoeker erop dat de smokkelaar hem na afloop van de ramadan naar België heeft geholpen, dat hij deze op de Guineese luchthaven op zijn uitdrukkelijk bevel eenvoudigweg volgde en dat er, aangekomen op de Brusselse luchthaven, een discussie plaatsvond tussen de smokkelaar en de lokale autoriteiten waarbij de begeleider de autoriteiten wist te overtuigen van het feit dat het verzoekers eerste reis was en hierna zegde *"tais-toi et suivez-moi"*. De Brusselse grenscontrole is klaarblijkelijk toch niet zo streng en individueel als verweerder wil doen geloven. De documenten

werden overigens wel degelijk gecontroleerd, doch gezamenlijk afgegeven door de smokkelaar, hetgeen niet zo uitzonderlijk is.

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij zijn verzoekschrift: een kopie van zijn identiteitsgegevens (stuk 3), een kopie van het artikel in "*le Quotidien National n°7294*" (stuk 4), een kopie van het artikel in "*le Continent*" (stuk 5), het advies van Advocaat-Generaal Eleanor Sharpston bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (stuk 6), twee artikelen waaruit blijkt dat de inlichtingendiensten gewag maken van een op handen zijnde staatsgreep in Guinee (stuk 7), het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Guinee van 2 oktober 2013 (stuk 8), zijn inburgeringscontract (stuk 9) en het inschrijvingsformulier van de cursus basis machinale houtbewerking te Sint-Niklaas (stuk 10).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker nog volgende stukken neer: de originele versie van "*le Quotidien National n°7294*" en de originele versie van "*le Continent*".

2.2.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn voorgehouden geaardheid aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te

leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Guineese samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij traumatiserende ervaringen heeft meegemaakt, dient opgemerkt dat uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren zonder problemen zijn verlopen en dat verzoeker in staat was uitgebreide verklaringen af te leggen. Noch verzoeker, noch zijn raadsman maakten een opmerking hieromtrent tijdens of na het gehoor (gehoorverslag CGVS 3 juli 2013 (hierna: gehoorverslag I), p. 19 en gehoorverslag CGVS 29 juli 2013 (hierna: gehoorverslag II), p. 24). Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van traumatische gebeurtenissen niet meer in staat zou zijn verklaringen af te leggen. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat van een kandidaat-vluchteling verwacht mag worden dat hij normaal bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw asielrelaas weer te geven wanneer het gaat om ingrijpende, doorslaggevende gebeurtenissen, daar deze in het geheugen van de kandidaat-vluchteling gegrift zijn.

Waar verzoeker opmerkt dat hij reeds op zeer jonge leeftijd homoseksuele handelingen stelde en dat de ontluiking van zijn homoseksualiteit op die zeer jonge leeftijd gesitueerd dient te worden, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee het in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerde gebrek aan doorleefde verklaringen niet kan verklaren. Immers, verzoeker verklaarde zelf dat hij in 1988 zelf werkelijk besepte homoseksueel te zijn (gehoorverslag II, p. 5 en 6). Zoals hoger gesteld, komt het aan verzoeker toe zijn homoseksualiteit aannemelijk te maken in het licht van de homofobe Guineese samenleving. Het reeds op zeer jonge leeftijd stellen en ondergaan van homoseksuele handelingen, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt dat hij naar de buitenwereld toe de schijn ophield maar voor zichzelf en in intieme kring zijn homoseksualiteit als positief ervoer, alsook dat hij meermaals beklemtoonde angst te hebben om als homoseksueel ontdekt te worden, dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij wel bang was dat mensen zouden weten dat hij homoseksueel is maar dat hij zich geen zorgen maakte (gehoorverslag II, p. 8) en dat hij er geen moeite mee had de uitzondering te zijn in de homofobe Guineese samenleving (gehoorverslag II, p. 9). Tevens verklaarde verzoeker dat hij er geen pijn van had homoseksueel te zijn, dat het zijn plezier was (gehoorverslag II, p. 14). Het is niet aannemelijk dat verzoeker in een homofob land als Guinee meent zich geen enkele zorg te moeten maken zolang zijn homoseksualiteit geheim blijft en verder zijn geaardheid omschrijft als iets waar hij geen moeite mee had en dat zelfs zijn plezier was. Er kan immers verwacht worden dat verzoeker blijk geeft van gevoelens van angst en twijfel, gelet op de grote risico's die hij nam en waarvan hij zich ook bewust zou zijn. Verzoekers houding zoals deze tot uiting komt in zijn verklaringen is dermate laks en onbezonnen dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: ***“Het dient vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk zijn, en getuigen van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Immers, ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het beseft homoseksueel te zijn, bij het beseft dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Guinee, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden, of gesprekken met uw toenmalige partner – komt u telkens niet verder dan vage, oppervlakkige, niet doorleefde en algemene verklaringen, die allerminst getuigen van doorleefde ervaringen en niet weten te overtuigen. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Guinee – of te getuigen van wat u dacht en wat door u heen ging (negatieve dan wel positieve gevoelens), en uw steeds uiterst beknopte uitleg dat u er niet over dacht, u het gewoon besepte en het goed was voor u, is een danig simpele en allerminst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Guineese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest*”**

*vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Guineese, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen eenduidig af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontluikende besef van uw homoseksuele geaardheid, helemaal geen vragen stelde, u dit prompt aanvaardde en goed vond, en u – ondanks de vele pogingen om hiernaar te peilen – geen enkele blijk geeft van (werkelijke en doorleefde) ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op **een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.**”*

De neergelegde krantenartikelen kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoeker, die ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV werd ondervraagd, verklaarde dat hij pas in september 2013 kennis had van het bestaan van deze artikelen. Nochtans heeft verzoeker op 11 september 2012 Guinee verlaten terwijl de artikelen verschenen tussen 21 en 27 augustus 2012, en hij aldus nog tijdens zijn verblijf in Guinee van deze publicaties kennis kon nemen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker slechts in september 2013 op de hoogte kwam van het bestaan van deze artikelen. Dit klemt des te meer daar verzoeker, hoewel zelfs zijn foto bij de artikelen werd gepubliceerd, ter terechtzitting verklaarde dat hij de journalisten van de artikelen niet contacteerde, hetgeen redelijkerwijze kan verwacht worden. De kranten tonen enkel aan dat een artikel verscheen maar vermogen derhalve verzoekers relaas niet ondersteunen. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, met name in die mate dat zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen blijkens het voorgaande *in casu* niet het geval is.

Aangezien verzoeker zijn homoseksualiteit niet aannemelijk weet te maken, kan evenmin geloof gehecht worden aan zijn vermeende homoseksuele relaties. De bestreden beslissing stelt bovendien een reeks ongeloofwaardige, incoherente en tegenstrijdige verklaringen omtrent deze relaties vast, zodat nog verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker tracht deze incoherenties te verklaren door erop te wijzen dat zijn gehoor slechts tien maanden na zijn aankomst in België plaatsvond. Opnieuw dient opgemerkt dat van een kandidaat-vluchteling verwacht mag worden dat hij normaal bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw asielrelaas weer te geven wanneer het gaat om ingrijpende, doorslaggevende gebeurtenissen. Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots de naam van een homobar in Guinee kent, “Afrika n°1”, is een loutere *post factum*-verklaring, aangezien verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS stelde geen homobars te kennen (gehoorverslag II, p. 22). Voorts komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ook met betrekking tot zijn reisweg, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Verzoeker brengt immers geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verweerder zich ter zake beriep en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’), onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus vindt ook dit motief steun in het administratief dossier, is het pertinent en correct en wordt het door de Raad overgenomen.

Aangezien hoger reeds kwam vast te staan dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk weet te maken, is zijn verwijzing naar het advies van de Advocaat-Generaal bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (verzoekschrift, stuk 6) niet dienstig. Waar verzoeker verwijst naar zijn inspanningen tot een mate van integratie in België en zijn inburgeringscontract en een inschrijvingsformulier voor een cursus bijbrengt (verzoekschrift, stukken 9 en 10), dient te worden opgemerkt dat zijn mate van integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van onderhavige asielaanvraag en dat de commissaris-generaal noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker. Waar verzoeker een kopie van zijn identiteitsgegevens bijbrengt (verzoekschrift, stuk 3), dient opnieuw opgemerkt dat een kopie, gelet op de manipuleerbaarheid ervan, geen bewijswaarde heeft. Bovendien wordt verzoekers identiteit *prima facie* niet in twijfel getrokken.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), en waarvan op 6 januari 2014 aan de Raad per drager een update werd bezorgd waarvan verzoeker voorafgaand aan de terechtzitting in kennis werd gesteld (rechtsplegingsdossier stuk 12), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoeker brengt twee artikelen bij waaruit blijkt dat Guinee werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden naar aanleiding van de parlementsverkiezingen en die stellen dat de veiligheidsdiensten gewag maken van een op handen zijnde staatsgreep (verzoekschrift, stuk 7). Aldus liggen deze artikelen in dezelfde lijn als verweerders informatie. Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Belgische Ministerie voor Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 8), dient opgemerkt dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt dus geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS